

Axis Yayınları

Alain Abelhauser

1954 yılında doğan Fransız psikanalist, klinik psikopatoloji profesörü, yazar ve deneme yazarıdır. Psikoloji, nörofizyoloji ve psikanaliz eğitimi aldıktan ve Fransız Donanması'nda görev yaptıktan sonra, Alain Abelhauser 1980 yılında Louis Pasteur–Strasbourg I Üniversitesi'nde psikopatoloji alanında doktora tezini savundu. Ardından on iki yıl boyunca Paris VIII psikanaliz bölümünde, Paris 11 tıp fakültesinde ve Institut Supérieur de Gestion de Paris'de ders verdikten sonra, 1992'de Rennes 2 Üniversitesi'ne klinik psikopatoloji doçenti olarak atandı. Alain Abelhauser'e göre, klinik çalışmanın öncelikli görevi, klinik uygulamaları açıklayan teoriyi sınamaktır. Ayrıca, klinik kavramının sadece hastaların sözlerine özgü olmadığını, edebiyat, sanat, sinema, bilimsel ve kültürel gelişmeler, siyasi olaylar ve günlük yaşamı da kapsadığını savunur. Bu nedenle, çalışmalarını geliştirmek için hem klinik çalışmanın bu çeşitliliğinden hem de ciddi somatik hastalıklar, bedensel ıstırap ve ölümle yüz yüze gelme deneyimlerinden oluşan kendi hastane deneyiminden yararlanmaktadır.

Özgür Ögütçen

Psikiyatrist, psikanalist, yazar. *Lacancı Başlangıçlar* (2021) adlı kitabı dışında çok yazarlı *Sınırların Ötesinde Lacan* adıyla Türkçeleştirilen kitabın (*Lacan au-dela des frontieres*) da yazarlarından. Bruce Fink'in *Lacancı Psikanalize Klinik Bir Giriş* adıyla dilimize tercüme edilen kitabının çevirmenidir. IF-EPCL adlı uluslararası psikanaliz kurumuna bağlı olan Psikanaliz Araştırmaları Derneği'nin kurucu üyesi ve ilk başkanıdır. Aynı zamanda Axis Yayınları'nın kurucusu ve direktörüdür. Yayımlanmış çok sayıda deneme, makale ve yazısı bulunmaktadır. Psikanalitik klinik çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

Ceren Korulsan

Psikanalist ve psikiyatrist. IF-EPFCL'ye bağlı İstanbul Forumu'nun ve Psikanaliz Araştırmaları Derneği'nin kurucu üyesidir. *Sınırların Ötesinde Lacan* kitabının çevirmeni ve yazarlarından birisidir. Antonio Quinet'in *Şehrin Deli Efendileri* kitabının çevirmenidir. Brezilya'da bulunan International Institute of Psychoanalysis'in ve İstanbul Psikoterapi Okulu'nun eğitmenlerinden birisidir. Halen Psikanaliz Araştırmaları Derneği bünyesinde gerçekleştirilen psikanaliz seminerlerinde ders vermektedir. Psikanalitik klinik çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

Alain Abelhauser

SONSUZ ŞÜPHE

40 DERSTE OBSESYONEL

Fransızca Orijinalinden Çevirenler:
Özgür Öğütçen, Ceren Korulsan

Axis Yayınları

SONSUZ ŞÜPHE: KIRK DERSTE OBSESYONEL – Alain Abelhauser

Orijinal adı: *Un doute infini: L'obsessionnel en 40 leçons* (2020)
Bu metnin orijinali 2020 yılında Éditions Seuil tarafından Paris'te yayımlanmıştır.

Türkçe yayım hakları © Axis Yayınları

Bu eserin tüm hakları saklıdır. Kaynak göstermek şartıyla tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Özgür Ögütçen

Fransızca Orijinalinden Çevirenler: Özgür Ögütçen, Ceren Korulsan

Yayına Hazırlayanlar: Özgür Ögütçen, Ceren Korulsan

Kapak Tasarımı: Hamdi Akçay

Dizgi: DBY Ajans

Baskı ve Cilt: Ana Basın Yayın A.Ş.

Matbaa Sertifika No: 52729

Axis Yayınları

e-posta: axis@axisyayinlari.com

Yayınevi Sertifika No: 42925

1. Basım: İstanbul, 2025

ISBN 978-625-97870-8-4

*Nevrotik erkek (ve kız) kardeşlerime, Silvana'ya (anısına),
Marie-Jean'a, iyilik perim Küçük Denizkızı'na*

İçindekiler

Uyarı.....	11
------------	----

I. KISIM

...ve obsesyonel dünyaya geldi

Şüphe ve yapı

1. Omuz askıları ve kemer	27
2. Tatminsizlik ve imkânsızlık.....	29
3. Yapı, dil, lehçe.....	33
4. Demiryolu macerası	36
5. Sakal.....	41
6. Meselenin özü.....	45
7. Hamlet'in bir obsesyonel olarak portresi.....	50
8. Seyahat daveti (1) <i>Club Med</i>	55
9. Arzunun "yükü/encombrance"	62
10. At Arabası	68
11. Mahkeme.....	73
12. Çölde kaybolmak.....	78
13. Seyahat daveti (2) <i>Semerkant'ta randevu</i>	84

II. KISIM

Obsesyonel insanlarla...

Arzu ve düşünce

14. Tehlikeli düşünce	97
15. Büyü... ..	105
16. ... dine.....	113
17. Aşırılık cenneti.....	117
18. <i>Geyik Avcısı</i>	130
19. Yuva.....	136
20. Obsesyonel geri çekilme	143
21. Mit ve fantazi	151
22. Karşılaşma	160
23. Yalnızlık	165
24. İnsanın işareti	174
25. Yazı tahtası (Borç ve borcun silinmesi).....	179
26. (Çok) kolay görev.....	183

III. KISIM

(Obsesyonel) konuşmanın anlamı

Söylem ve hakikat

27. Doğruyu söylemek	195
28. Söz ve hakikat	199
29. Sahte savaş.....	207
30. Seyahat daveti (3) <i>Girit</i>	212
31. Adil, hakiki (ve karar verilemez)	216
32. Bazı sorulardan rahatsız olanlar için küçük bir tavsiye	222
33. Her şeyi söylemek	225

34. Hayatım bir polisiye romanı gibi.....	232
35. Konuşmaya önem vermek (Listelerin doğru kullanımı)	238
36. Seyahat daveti (4) <i>Oise'i biliyor musunuz?</i>	244
37. Eveleyip geveleme	250
38. Dua.....	255
39. Aptal ve züppe	263

Sonsöz

40. Psikanalistle ilk görüşme.....	275
Kaynaklar.....	281

Uyarı

Aslında bu kitap için aklımdaki isim *Obsesyonel Bir Söylem-
den Parçalar*'dı.

Her şeyden önce Roland Barthes'a saygımdan ötürü. Ve *Bir
Aşk Söyleminden Parçalar*'ın Seuil Yayınevi tarafından destek-
lenerek gün ışığına çıkarıldığı entelektüel mayalanma yıllarına.

Dahası “parçalar” kelimesini bu kitabın kompozisyonunu tanımlamak için olduğu kadar konusunun gerektirdiği tutumu dile getirmekte özellikle uygun görüldüğü için seçmiş-
tim. Bana öyle geliyordu ki, parçalı oldukları kadar küçük de olan gözlemleri ancak bu şekilde bir araya getirerek ve bir dizi halinde yerleştirerek, sunmayı amaçladığım genel resmi çizme iddiasında bulunabilecek parçalar halinde değilseler şayet, obsesyonu nasıl anlatabilirdim ki? Kısacası, obsesyonu, patlamalarının çeşitliliği aracılığıyla kavramaktan daha iyi bir yol var mıydı ki? Ve onun kuytu köşelerinden birini, sonra da bir diğ-
erini keşfetmeye devam etmekten başka?

Son olarak, eğer obsesyonu gerçek bir dil –ya da en azın-
dan nevrotik yapı tarafından oluşturulan dilin esaslı bir lehçesi-
olarak düşünmek ve onu kullanan her öznenin konuşmasının

tekilliği aracılığıyla dilin evrenselliğinin bir parçası olmasına izin vermek kötü niyetli bir girişim değilse, o zaman Lacan'ın teşvik ettiği kavramsal kullanıma atıfta bulunmasa bile, onunla ilgili olarak “söylem” kavramını kullanmak da uygunsuz değildi.

Başka bir deyişle, benim için mesele obsesyonu bir “söylem” olarak, bir özne için kendini toplumsal bağın içine yerleştirmenin ve “dünyada olmanın”¹ bir yolu anlamında kurmak olmasa da, yine de onu hem bir öznel belirlenim biçimi hem de konuşmayı örgütlemenin bir yolu olarak tanımaktı. O halde bu, Lacancı anlamda tam olarak bir “söylem” değil, ama genel anlamda kesinlikle bir “söylem türü”: söze gelmenin, onun tarafından belirlenmenin ve çok özel bir sözceleme konumunu işgal etmenin belirli bir yolu.

Örneğin, her şeyi söylemeyi istemek; ve buna ek olarak hepsini bir kerede söylemek; ve buna ek olarak hepsini mümkün olduğunca doğru söylemek; ve buna ek olarak hakikatten başka bir şey söylememek; ve söylenenlerin doğru bir şekilde anlaşılmasını sağlarken ve ardından aynı hareket içinde hem kaçınılmaz yanlış anlamaları hem de telaffuzdaki öngörülebilir ve üzücü eksiklikleri düzeltirken her şeyi bir kerede mümkün olduğunca doğru ve eksiksiz bir şekilde söylemek.

Bu da kaçınılmaz olarak –başka türlü nasıl olabilir ki zaten?– hiç duyulmayan ve bazılarına göre tek kelimeyle sinir bozucu bir konuşmayla sonuçlanır.

Dolayısıyla, ilk etapta böyle bir konuşmadan kaçınmak kötü bir fikir olmayacaktır. Yine de, bazıları bu uyarıyla başlamanın gelecek için oldukça kötü bir işaret olduğunu söyleyecektir.

1 Basitçe söylersek, bu bakış açısından, obsesyon en iyi şekilde dünyadan çekilmenin bir yolu olarak anlaşılır –“dünyaya ölmenin” bir yolu.

Öyle olsun bakalım; birkaç açıklama yapmakla yetinelim. Az önce “parçalar” ve “söylem”den bahsettim; bir de “obsesyonel” var elbette. En önemli terim. Bu konuda ne söyleyebiliriz?

Her şeyden önce şunları söyleyelim. Popüler görüşe göre, “nevroz”, “obsesyon” ve “obsesyonel” kelimeleri açıkça psikopatoloji sözlüğüne aittir (eğer karakteroloji sözlüğüne ait değilse hakaret babından bir şeydir hatta). Nevrotik az ya da çok hasta bir kişidir ya da her halükârda tam olarak normal olmayan biridir. Peki ya obsesyonel? Aynı şey, bir tür manyak değil mi o da? OKB’si olan, pek iyi durumda olmayan ve genellikle etrafındakilere zor anlar yaşatan biri.

Bu nedenle, bazıları için apaçık olan, ancak diğerlerine işaret etmeye değer bir şeyi vurgulayarak başlayayım: Benim için nevrozdan bahsetmek, bir öznenin bazı “işlev bozuklukları” tarafından belirlenen bazı psikopatolojik kategorilere yerleştirilmesine yol açan bir sınıflandırma prosedürü anlamında açıkça bir hakaret veya hatta bir “tanı” değildir. Çok daha basit olarak, benim kullanımdaki “nevroz” terimi, bir öznenin (bu şekilde) ortaya çıkmasını ve böylece Öteki ile, kendisiyle ve dünyayla belirli bir ilişki biçimine sahip olmasını sağlayan psikik yapılardan birine atıfta bulunur. Israr ediyorum: Kullandığım kelime dağarcığına nevroz, öznenin arzusunu ve dolaşısıyla hayatının tamamını çok özel bir şekilde şekillendiren, diğerlerinin yanı sıra bir öznel inşa tarzının adıdır.

Aynı şey obsesyonellik için de geçerli. Benim ifade ettiğim gibi bir kötülük, bir hastalık, bir patoloji, bir ıstırap, bir perişanlık değil –peki elimde ne var? Açık olmak gerekirse “psikopatolojik bir kategori” değil, hatta “karakterolojik” bir belirteç bile değil. Ancak bu, oldukça basit bir şekilde, nevrotik olmanın bir yoludur, yani insan olmanın bir yoludur. Ve bu,

en önemlisi. Bu, dünyada yerini almanın, dili yaşamanın, arzusunun sınavına dayanmanın belirli bir yoludur.

“Obsesyonel nevroz” denen şeyi ortaya çıkaranın Freud olduğunu biliyoruz. On dokuzuncu yüzyılın sonunda, bazıların psikiyatrinin altın çağı olarak gördüğü dönemin şafağında. Onu histeriye yaklaştırarak ve aynı zamanda ona karşı çıkarak. Buna geri döneceğiz.

Ve şunu da biliyoruz ki, efendime söyleyeyim “modern ve bilimsel psikoloji” (ki, bazılarının çok da kasıtlı olmayan bir mizah anlayışıyla onu böyle tanımlamaktan hoşlandığı gibi), bu psikoloji artık onu görmezden geliyor çünkü orijinallliğini kabul etmiyor.² Bu görmezden gelme zamanımızın bir nişanesi, eğer varsa tabii. Ya da daha doğrusu, “modernizmimizin” şu anda bizi davet ettiği düşüncedeki şaşırtıcı gerilemenin bir belirtisi bu.

Ama sonuçta, burada bizi ilgilendirdiği kadarıyla, kimin umurunda ki? Önemli değil, çünkü okuru bir psikopatoloji ders kitabına başvurmaya davet etmiyorum. İlerleyen sayfalarda okurlar ne bir semptom envanteri (her halükârda, üstesinden gelinmesi gereken işlev bozuklukları, eksiklikler veya engeller anlamında semptomlar) ne de tedavi üzerine bir tez bulacaklar. Yanlış anlaşılmasın: Bu kitap ne seçilmiş bozuklukların bir kataloğu ne de bu bozuklukların tedavisine yönelik reçeteler için bir rehberdir. Çünkü bu bozukluklar, bu semptomlar, “öznel çözümler” (duruma göre mantıklı ya da talihsiz), öznenin yaşam zorluğuna cevap bulma girişimleri (ne yazık ki, çoğu zaman sadece daha da büyük bir halsizlikle sonuçlanır), özneye

2 Örneğin, obsesyonel nevroz, DSM kataloğundan (Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabı –çeşitli lobiler tarafından inşa edilen sözde konsensüslere dayanan, saltanatı istikrarsız bir tanı kitabı) kaybolmuştur.

kendini iyileştirme fırsatı verdiğini iddia eden tedavi girişimlerinden başka bir şey değildir.

Ve bu tür bir hareketin –kendini iyileştirme arzusunun– ne kadar yanıltıcı, hatta saçma olduğunu hatırlatmaya gerek olduğunu sanmıyorum. Çünkü ne kadar ileri gidersek gidelim, karşılaştığımız ve katlanmak zorunda kaldığımız her zaman kendimiziz.

Yani ortada, bulunacak bir psikopatoloji ders kitabı yok. Tek fark, *pathos*’un, “varoluşun acısı”nın, burada ve orada, zorunlu olarak ortaya çıkması ve daha sonra –psikopatolojideki tek geçerli kullanım– sıradan zamanlarda “normalliğin” griliği tarafından bulanıklaştırıldığı için fark edilmeyecek olan özellikleri büyüterek ortaya çıkarmak için bir büyüteç olarak kullanılmasıdır.

Yani bir psikopatoloji ders kitabına gerek yok. Dahası, anladığımız kadarıyla, burada tartışılacak olan obsesyonel “nevroz” değil, obsesyonun özellikle iyi vurgulama gibi önemsiz bir ayrıcalığa sahip olduğu bu tekil mantık (bu “söylem” tartışılmıştır) olacaktır. Bu kitap ne hakkında? Gerçekten söz konusu olan nedir? Söylendiği gibi obsesyon olmayacak. Bir kez ve herkes için. Ancak söz konusu olan “obsesyonelite” olarak adlandırabileceğimiz şeydir, eğer bununla obsesyonun genel olarak ruhsal işleyişe tuttuğu ışığı, kesinlikle getirdiği “öznel ekonomi” anlayışını kastediyorsak.

Okurun sağduyusundan artık çekip alamadığım bu obsesyonunda nihai olarak ne gibi bir fayda görüyorum? Basitçe şu: insanın arzusundaki, düşüncesindeki ve birincil dilini oluşturan şeydeki zekaya bazı değerli anahtarlar sunmak. Freud’un kendisinin de kabul ettiği gibi, psikolojiye –gerçek psikolojiye– giden kraliyet yolu olmak!

Buna paralel olarak şunu da eklemek isterim ki, sonuçta şu anda beni asıl ilgilendiren obsesyon ya da hatta obsesyona-lite değil, obsesyonelin kendisi olacak. Ya da benim obsesyone-
nelim. Bana yeterince kardeş olan kişi, öğretisinin kalitesini, derinliğini ve çeşitliliğini azaltmaya cesaret edemeyecek olan!

Béatrice'in başka yerlerinde olduğu gibi burada da obsesyonel, onun –neredeyse– ilahi komedisinin kapısını açacaktır.

Obsesyonelden Alınabilecek Dersler: Doğrusunu isterseniz, *Bir Söylemin Parçaları* başlığına en makul alternatifi oluşturabilecek başlık budur. Bu başlık, buradaki amacın obsesyon hakkında bir şeyler öğretmek değil, aksine kendini obsesyone-
lin okulunda öğrenci yapmak; obsesyonelin onu nasıl göreceğini ve duyacağını bilenlere gösterdikleri ve söyledikleriyle kendini eğitmesine izin vermek olduğunu açıkça ortaya koyacaktır.

Obsesyonelin gösterdikleri ve söyledikleriyle: tabii ki kendi aleyhine. Ve bize gösterdikleri ve söyledikleriyle: tabii ki kendisi hakkında. Ama oradan da genel olarak ruhsal yaşam hakkında. Ve hatta bunun da ötesinde, yaşamın kendisi, insan ve hatta dünya ekonomisi ve kendini kurtarmaya çalıştığı ölçüde dünya ve ölümle nasıl yüzleşeceğini ve ona sahip olan bu hareketin içinde kendini nasıl tanıyacağını bilemediği için yaşamı terk etmeyi seçmesi hakkında.

Obsesyonelden alınan bu dersler, açıkça söylersek, onun dünyasının her köşesinde bulunabilir. Başlangıç olarak şüphesinde. Çünkü bu şüphe hiçbir şekilde sadece bir semptom değil, yapının içine yerleşmesinin, ona gömülmesinin ve onunla bütünleşmesinin bir yoludur. Bu aynı zamanda arzusuyla başa çıkmanın, onu canlı tutmanın ve ona karşı korunmanın da bir yoludur. Bunun her türlü sonucu var. Örneğin hareket etme

yeteneği üzerinde. Ya da, daha doğrusu, harekete geçmeme, yapmama, yarına bırakma –erteleme (böylece arzunun tatmini erteleme ve ona içinde yaşayabileceği daracık bir alan tanıma anlamında). İstedliğini düşündüğü şeyi bir görev haline getirme kararlılığı üzerine (arzuyu iptal etmenin, onu önceden dönüştürerek yerine getirilmesini imkânsız hale getirmenin bir başka yolu). Cinsellik, jouissance ve aşkı birbirine bağlama biçimi üzerine (arzunun tatminiyle karıştırılan jouissance tehlikesinden her ne pahasına olursa olsun kaçınmak; tatmine yönelik bir başka tehdit olan cinselliğin “yükünden” kendini kurtarmak –ya da kurtarmamak–, bu seferki fazlasıyla gerçek; ve bunun yerine aşkı geliştirmek, başka hiçbir şeye benzemeyen bir gezintinin vaadi olduğu kadar tatminden kaçınmanın da nihai güvencesi). Ölümcül dürtülerin ön odası olan tekrara duyduğu hayranlık üzerine. Ve ölümün kendisine duyduğu hayranlık üzerine, bu “mutlak efendi” arzunun nihai işlevini ortaya koyuyor: sadece ondan uzaklaşmak.

Ama bütün bunlar aynı zamanda düşünceyle olan ilişkisinde de bulunurlar. Düşünce onun için son derece tehlikelidir, çünkü bazen kendisi bile, bilmeden arzularını sihirli bir şekilde yerine getirebileceğine inanır. Bu, obsesyonelin mümkün olan her şekilde koruması gereken bir düşüncedir. Örneğin zaman zaman aptalca davranarak. Ya da dindar, neden olmasın. Hiçbir şey için sorumluluk kabul etmeseler bile, her konuda kendilerini suçlu hissederek. En iyi niyetlerle döşenmiş bir cehennemden geçerek ve cennetin nihai yok oluş yeri olduğuna karar vererek. Ahlakı en kötüsü için bir ders olarak alarak. Tanrı’yı özel ilmihalinin dışında bırakarak. Temel yalnızlığını kişisel mitinin merkezi haline getirerek ve onu fantazisiyle yüz yüze gelmekten kurtarmak için bir perde olarak

kullanarak. Bununla birlikte, aldığı her koruyucu önlemin katlanılması gereken ekstra bir yük olduğunu inkâr etmeden. Kendini, meydana gelebilecek herhangi bir karşılaşmayı her zaman kaçırarak şekilde organize ederek. Dünyaya gelmekle yüklenildiği borcun indirgenemez olduğunu ilan ederek. Parçası olduğu insanlığı bir dışkı meselesi olarak görerek. Ve herhangi bir girişimin tamamlanmasına dair herhangi bir ölçünün tamamen gereksiz olduğunu varsayarak.

Ve nihayet bunları onun konuşma, yani söylem tarzında bulacağız. Bu uyarının en başında da belirttiğimiz gibi, her şeyi, tüm hakikati, aynı anda, beklenen tüm öncüllere, istenen tüm nüanslara ve gerekli tüm düzeltmelere saygı göstererek söyleme iddiasıyla. Üstelik sağ elinizi kaldırıp yemin etmenize bile gerek kalmadan. Çünkü hakikat ve bütünlükle bu kadar ilgili olan bu kelime, yalnızca her şeyi birbirine katar, her şeyi alt üst eder ve anlayışımızdan uzaklaştırır. Gerçekten söyleme anını sürekli erteleyerek. Üç noktayı kullanarak ve kötüye kullanarak. Sürekli geniş getirerek. Her şeyi söyleme kisvesi altında kesinlikle hiçbir şey söylemeyerek ve bu hiçbir şeye en kötü putlara tapınır gibi tapınarak. Sıradan söylemi, hiçbir şey duymayan bir Öteki'ne yöneltilen, büyüden çok bir yakarış olan sürekli bir duaya dönüştürerek. Ve derin bir zayıflığa başvurmaya umutsuz bir züppeliğin işareti haline getirerek, çünkü her gün durmaksızın azaltmaya çalıştığı doyumsuz arzuyu tam olarak kontrol altına almaktan acizdir.

Bunlar obsesyonelin öğrettiği derslerden sadece birkaçı. O kadar cömertçe ki, dediğim gibi, bu kitabın başlığı bu özellikten türetilir. Ama kullanıldığında biraz fazla muğlak olma riski yok mu? Bundan şüpheliyim...

Bundan şüpheliyim, öyle ki kendime en nihayetinde başlığın bu şüphe olması gerektiğini söylüyorum. *Sonsuz şüphe...* Buna geri dönmeye gerek yok. Bu her şeyi açıklıyor.

Belki de bir alt başlık eklenmesi şartıyla. Bu da, daha önce de söylediğim gibi, burada obsesyoneli inceleyeceğimizi açıkça ortaya koyuyor. “Obsesyonel”, artık bir dil olduğu kadar bir karakter olarak da anlaşılmalıdır. Ve –pek çok hırsız gibi kırk bölüm daha geleceğinden– kırk derste keşfedilecek ve öğrenilecek bir dil olarak anlaşılmalıdır. Ve böylece *Obsesyonelin Dersleri*’nden *40 Derste Obsesyonel’e* geçiyoruz.

Yeterince bilgilendirildiniz mi? Usulüne uygun uyarıldınız mı? Yeterince uyarıldınız mı? Umarım öyledir. Yine de, bir kez daha uyarmak için, çocukken duyduğum ve sanırım saçma doğası, bende yarattığı rahatsızlık ve aynı zamanda saçma doğası nedeniyle uyandırdığı gizem nedeniyle her zaman hatırladığım şu oldukça aptalca hikaye aklıma geldi.

Hikâye şöyle: Cesur bir kâşif ormanda palayla ilerlerken önünde derin bir uçurumun açıldığını görür. Neyse ki, bir sarmaşık köprüsünün üzerinden geçmektedir. Kurtulmuştur! Ama onu bir sürpriz beklemektedir. Köprünün başındaki bir tabelada şöyle yazmaktadır: “Uyarı, bu köprü tek seferde sadece bir kişinin ağırlığını taşıyabilir”. Kâşif, bunu yaparken kendisini izleyecek bir seyirci olsaydı omuzlarını silkecekti. Kesinlikle yalnızdır. Her zaman olduğu gibi yalnız. Bu yüzden köprüye kendinden emin bir adım atar. Köprü orta yerinden kırılır. Kâşif boşluğa doğru fırl fırl dönerek kaybolur. Ama neden? Sabotaj mı? İhanet mi? Yanlış güvence mi? Hiçbiri değil. Bu saf ve basit bir mantıktı: Kâşif, bilgili bir adamın iki kişiye bedel olduğunu hatırlamalıydı.

Masalların en bayağısı gibi, bu zavallı hikâyenin de şöyle ifade edilebilecek bir kıssadan hissesi vardır: Uyarılmak düşüşün geleceğini haber verir. Uyararak, kaçınmak istediğimiz şeyi hızlandırmaktır. Ve öngörü neredeyse her zaman kararlılık anlamına gelir. Oidipus bunu doğrulayan ilk kişi olacaktır.

Bu nedenle bu uyarı sözlerini buraya yazmak için neredeyse karşı konulmaz bir cazibeye kapılıyorum. Çünkü hepimiz, ya da neredeyse hepimiz, küçük Oidipuslarız ve bir şey hakkında uyarıda bulunduğumuzda, kendimizi onun duyurduğu şeye adamaya bu şekilde yönlendiriliriz.

Ne kadar korkarsak korkalım.